

[Hjortnæs]

ikke ville besvare mit meget principielle spørgsmål om tilsynspligtens indhold, men det bliver nu nok nødvendigt for statsministeren i den kommende tid at beskæftige sig lidt mere indgående med dette meget interessante spørgsmål.

Men så kan jeg måske supplerende stille statsministeren følgende spørgsmål: Hvis en sag, der vedrører en ministers eventuelt ulovlige administration, kommer offentligt frem, skal statsministeren så foretage sig noget aktivt for at blive yderligere informeret om sagen?

Jeg kan også stille yderligere et spørgsmål: Skal de svar, der måtte blive afgivet til Folketingets udvalg om en sag, der vedrører en ministers eventuelle ulovlige administration, forelægges for statsministeren og godkendes af statsministeren, inden de bliver afsendt til det pågældende udvalg? Er det nogle rammer, som statsministeren mener ligger inden for grænserne af statsministerens tilsynspligt med sine ministre?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg sige til hr. Ole Espersen, at spørgsmålet om udvidelse af kommissoriet for så vidt angår den tidsmæssige udstrækning er jeg enig i at man udmærket kan drøfte i Folketingets Retsudvalg.

Så må jeg sige, at jeg ikke på stående fod kan erindre, hvad udenrigsministeren måtte have udtalt som fungerende statsminister – var det den 18. april 1989 – men det kan vi da slå efter og undersøge nærmere, hvis det er interessant.

Må jeg sige til hr. Torben Lund, at jeg ikke kan besvare de mange spørgsmål, som han nu rejser, og som jeg mener hører hjemme under højesteretsdommerens undersøgelse. Der er ingen grund til, synes jeg, at vi skulle tage en debat om disse temaer nu på et tidspunkt, hvor højesteretsdommerens undersøgelse langtfra er afsluttet. Jeg mener selv, at jeg på ethvert tidspunkt har udtalt mig korrekt både til Retsudvalget og til selve Folketinget på grundlag af det kendskab, jeg har haft til sagen.

Må jeg sige til hr. Hjortnæs, at tilsynspligten kan man læse om i det værk af Alf Ross, jeg citerede fra i mit første indlæg. Og nej, det forholder sig ikke således, at en statsminister skal læse de forskellige fagministres svar til de mange folketingsudvalg, inden de afsendes. Normalt læser statsministeren dem formentlig aldrig;

det sker kun i ganske særlige tilfælde. Her taler vi jo om stabler af stof, og den enkelte minister bærer naturligvis ansvaret for de oplysninger, den enkelte minister giver ethvert af Folketingets mange udvalg.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Et sidste spørgsmål til hr. Torben Lund.

Torben Lund (S):

Jeg må da nok sige, at jeg sådan set er lidt ked af, at landets statsminister ikke vil tage stilling til at vurdere de udtalelser, statsministeren selv er fremkommet med her fra Folketingets talerstol. Det er de eneste udtalelser, jeg har søgt at konfrontere statsministeren med i dag. Men jeg kan forstå, at statsministeren ikke tager stilling til, om Folketinget er blevet vildledt med de oplysninger, vi har fået, og at statsministeren så heller ikke vil tage stilling til, om de oplysninger, vi har fået, har været korrekte.

Men der er en overgang, jeg gerne vil beskæftige mig med et øjeblik, og det er den overgang, der ligger i, at landet går fra at have én justitsminister og til at få en anden, og dér vil jeg gerne spørge om statsministerens vurdering af ministeransvarlighedsloven. Lad os forudsætte, at den efterfølgende justitsminister af embedsværket Justitsministeriet bliver informeret om en hidtidig ulovlig administration, der ikke var holdbar. Er det så korrekt af den nye justitsminister at forholde Folketinget oplysninger om, at man nu er vidende om, at den administration, man hidtil har haft under forgængerens, har været retsstridig og ulovlig?

Jeg vil også gerne spørge, om den efterfølgende justitsminister har pligt til at foranstalte en undersøgelse af en hidtidig administration, hvis man bliver bekendt med, at denne administration har været ulovlig.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg har ikke mulighed for at udtale mig om, hvorvidt den efterfølgende justitsminister af sine embedsmænd, da han tiltrådte eller i dagene derefter, har fået nogen melding om, at der har været tale om en direkte ulovlig praksis i Udlændingedirektoratets forvaltning af familiesammenføringsagerne. Det siger sig selv, at jeg ikke har nogen mulighed for at udtale mig om det. Jeg ville tvivle på, at embedsmændene havde fremstillet sagen på den måde for justitsmi-